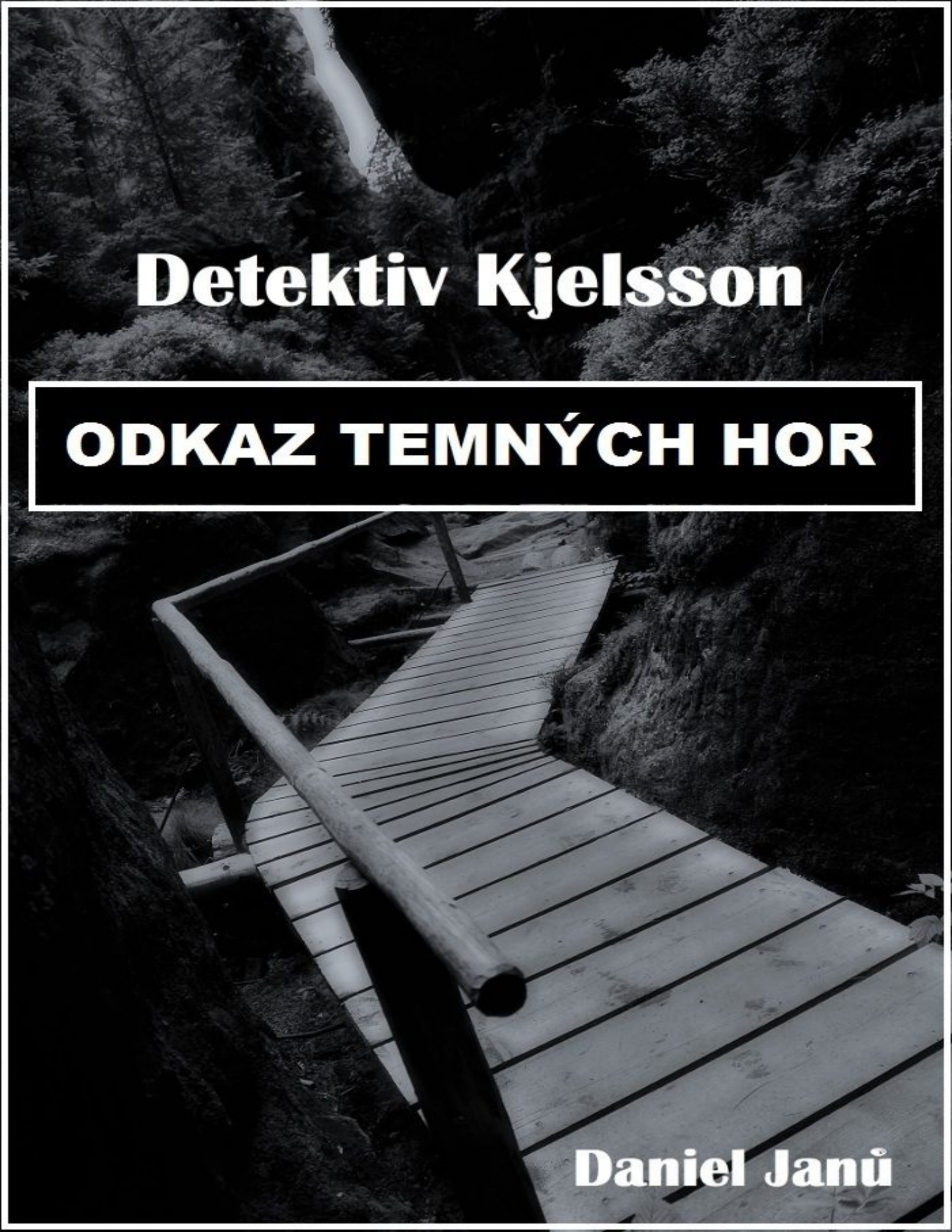

Detektiv Kjelsson
ODKAZ TEMNÝCH HOR
Daniel Janů

ODKAZ TEMNÝCH HOR

Detektiv Kjelsson

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

ODKAZ TEMNÝCH HOR

Detektiv Kjelsson

Autor: Daniel Janů

Cover © Vladimír Janů

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-87-7 EPUB

978-80-88394-88-4 MOBI

978-80-88394-89-1 PDF

Obsah

1. Aalborg, 5. září 2018, 7:42
2. Allerup, Temné hory, 11:02
3. Allerup, Temné hory, 12:14
4. Allerupvej, po nějaké době
5. Dům Gunnara Johanssona
6. Dům Larse Poulsena
7. Usedlost patřící rodině Lakarsenových
8. Dům Matse Henninga
9. Allerupvej, po nějaké době
10. Dům Lakarsenových
11. Temné hory
12. Klokkerholm
13. Klokkerholm, Autobusová zastávka na Borgergade
14. Klokkerholm
15. Stenholt, po nějaké době
16. Aalborg, 6. září 2018 - kancelář majora Admunsena, 8:25
17. Klokkerholmské knihkupectví Bog
18. Klokkerholm, poblíž místní pizzerie, 13:02
19. Hjallerup, 13:57
20. Aalborg, výslechová místnost, 16:14
Doslov

1. Aalborg, 5. září 2018, 7:42

Detektiv Kjelsson stál před velkým tmavým domem. Seržantka Saffi Romstromová přešlapovala vedle něho, když se ozvaly výstřely.

Bang! Bang!

„Sakra!“ vyhrkl Kjelsson a vyběhl ke dveřím.

Bylo jasné, že výstřely vysršely odtamtud. Kapitán vykopl dveře a se zbraní v ruce vběhl do první velké místnosti.

„Do prdele!“ procedil mezi zuby a sklonil zbraň.

V tuto chvíli už nebylo potřeba na nikoho mířit. Na zemi leželo několik těl, která už nevykazovala žádné známky života. Krev pod nimi se rozšiřovala do místnosti, až vytvořila obrovskou kalužˇ.

„Co se tady stalo?“ podivil se Kjelsson.

„Musíme to tady prohledat,“ navrhla Romstromová, která se objevila hned za ním.

Místnost měla další dva východy, takže pachatel musel utéct do jedněch z těch dveří, pomyslel si Kjelsson a vyrazil do dveří, které měl přímo před sebou.

Romstromová pokynula hlavou a vydala se pro změnu do těch zavřených.

„Policie!“ vykřikl kapitán a vešel do místnosti, která byla úplně prázdná.

Něco ho zaujalo a sklonil zbraň.

Bang! Bang!

V tom se ozvaly dva výstřely. Kjelsson se okamžitě otočil. „Romstromová!“ zakřičel a vyběhl k místu, odkud střelba zazněla.

V místnosti stála žena a držela pistoli u své hlavy. Kapitán reflexivně namířil a čekal, co udělá. Žena začala mumlat něco nesrozumitelného. Poté se zastřelila. Její tělo se sesunulo k zemi. Do míst, kde ležela i seržantka Romstromová.

„Saffi!“ vyhrkl Kjelsson a přiskočil k jejímu bezvládnému tělu.

Pomalu ho otočil a podíval se do bledé tváře své kolegyně.

„Saffi, vydrž!“ pronesl a snažil se jí nahmatat puls. Nic. Seržantka byla bez pulsu a to znamenalo jediné. Je mrtvá.

Uh!

„To ne!“ vykřikl kapitán. V tu chvíli cítil vztek i lítost v jednom.

Pomalu jí položil na zem a sahal po telefonu, aby to oznámil. Když v tom otevřela oči. Byly černé jako uhel. Chytla ho za předloktí a zachroptěla.

„Vrátím se!“

„Saffi!“ zareagoval Kjelsson, ale bylo to jediné, co řekla. Poté zavřela oči a byla definitivně mrtvá.

Co to sakra bylo? Její srdce už nebylo. Mrtví přece nemluví, prolétlo mu hlavou.

Zvedl se, a když se otáčel, objevila se před ním štíhlá a vysoká žena. Nebyla skutečná. Vypadala jako pára. Po chvilce se jen pousmála a rozplynula se. Její bílá substance se rozložila na několik dalších malých substancí a zmizela.

Byla pryč…

* * *

Detektiv Kjelsson ležel ve své posteli a oddychoval. Oči mu ve spánku létaly do stran.

Nee!

Vykřikl a otevřel oči. Když se ujistil, že to nebylo skutečné, posadil se a promnul si obličej.

„Byl to jen sen!“ pronesl a vyrazil do kuchyně.

Sotva dosedl ke stolu a napil se minerálky, zatroubil před domem vůz. Vstal, aby se přesvědčil, že to je doopravdy seržantka Romstromová, která ho přijela vyzvednout. Kjelsson vykoukl z okna a mávl, že o ní ví. Poté se vrátil do kuchyně, kde měl položené doklady. Cestou do koupelny se oblékl, vyčistil zuby a během deseti minut byl připraven k odchodu. Dveře zamkl nadvakrát.

„A jde se!“ pobídl se. „Najím se cestou.“

Seběhl schody.

* * *

Seržantka Romstromová už ho nedočkavě vyhlížela. Jako vždy byla pečlivě upravená a voněla svým obvyklým parfémem. Byla to svůdná vůně sebevědomé ženy.

„Dobře jsi spala?!“ zeptal se Kjelsson místo pozdravu.

„Také ti přeji dobré ráno,“ odvětila a nastartovala motor.

„Nevím, jaké bylo tvé ráno, ale moje bylo rozhodně příšerné.“

„Já spala jako batole.“

„A já měl zlý sen.“

„O čem byl?“

„O nás.“

„Aha,“ šeptla a vjela na silnici.

Zařadila se do pravého pruhu a její zvědavost samozřejmě na sebe nenechala dlouho čekat.

„A řekneš mi o něm?!“

„Ovšem,“ kývl Kjelsson a v několika větách jí shrnul svůj sen.

Po chvilce to Romstromová okomentovala slovy: „Kdybys spal u mě, nezdála by se ti taková šílenost.“

Kjelsson se pousmál a zapnul si bezpečnostní pás, na který v tom spěchu zapomněl. Vůz zrychlil a vyrazil na místo určení.

Policejní oddělení Aalborg.

* * *

Aalborg, policejní oddělení, o půl hodiny později

Detektiv Kjelsson kráčel po chodbě, když se potkal se seržantem Joensenem.

„Znovu se potkáváme,“ pronesl nadšeně seržant.

„Skoro dva měsíce jsem vás neviděl. Kde jste byl?“ zeptal se Kjelsson.

„Vyžádali si mě v Kodani.“

„Povýšení?“

„Kdepak, jen s něčím potřebovali pomoci.“

Aha.

Prolétlo tichou chodbou.

„Chtěl bych s vámi zase pracovat,“ promluvil znovu Joensen a pousmál se.

V tu chvíli to bylo jako déja vu. Tehdy se potkali také na chodbě, ale byl v tom jediný malý rozdíl. Belhal se o holi.

„Stále máte zájem?“ udivil se Kjelsson.

„Ovšem,“ vyhrkl seržant a podíval se kapitánovi přes rameno.

Zrovna přicházela seržantka Romstromová.

„Ale, možná, že mě do týmu nechcete,“ dodal a jeho nohy se daly do pohybu.

„Promluvím s majorem Admunsenem,“ řekl kapitán a koutkem svých úst škubl do strany

„Děkuji,“ kývl Joensen hlavou a vyhnul se procházející se Romstromové, která si ho přísně změřila od hlavy až k patě.

Kjelsson pozvedl obočí a počkal na seržantku. Jakmile k němu přišla, zeptala se. „Co chtěl?“

„Chtěl by do našeho týmu.“

Hm.

Pokrčila rameny a pokračovala dál.

„Víc, k tomu neřekneš?“ zeptal se kapitán.

„To rozhodnutí je na tobě,“ odvětila pohotově.

„Arned Joensen, hm, proč ne, že?“

„Pořád lepší než poručík Garlen,“ sykla a mávla rukou kolem hlavy.

Vypadalo to, jako by ho měla vážně dost.

„Zmíním se u Admunsena,“ dodal Kjelsson a následoval ladné kroky své parťačky, které mířily do kanceláře velitele kriminálky Aalborg, majora Admunsena.

Nejsem proti, pomyslela si.

* * *

Vstoupili do kanceláře majora Admunsena. Ten už seděl za stolem a před sebou měl nějaké fotky. Když je uviděl, odložil cigaretu do popelníku a mávl na ně rukou. Kouř z cigaretového dýmu byl stejně omamný jako parfém seržantky. Směsice vůni se splétala do neurčité vůně, která detektivovi připomněla něco z minulosti.

„No, pojďte!“ přerušila jeho myšlenky seržantka.

„Něco pro nás máte?“ zeptal se kapitán.

„Jaká byla dovolená?“ zavtipkoval major.

Moc dobře věděl, že ti dva ji trávili spolu. Nezajímalo ho to, pokud by k tomu neměl někdo výhrady, že spolu něco mají a jsou v jednom týmu.

„Švédsko je krásná země,“ odvětil Kjelsson a usedl ke stolu.

Romstromová se jen pousmála a posadila se hned vedle něho.

„Volali mi z Klokkerholmu, že v Allerup dnes ráno našli houbaři dvě lidská těla. Muž a žena,“ spustil Admunsen bez přípravy. „Tady jsou fotky…,“ ukázal a posunul je blíž ke kapitánovi.

„Vy už máte fotky?“ podivil se Kjelsson.

„Nějaký místní policista nám je poslal.“

„Vážně?“ zakroutil kapitán hlavou.

„Co o nich víme?“ zeptala Romstromová.

„Muž se jmenuje Anders Holt a žena Silvia Prundersenová. Oba bytem v Klokkerholmu. Jejich těla byla nalezená v Temných horách.“

„V Temných horách?“ šeptl Kjelsson.

„To pojmenování je podle místních, víc nevím,“ zareagoval major.

„Vyrazíme,“ řekl kapitán a stáhl fotky k sobě.

To bude první, co na nástěnku přidají.

„Měl bych pro vás návrh," ozval se Admunsen.

„To já také," usmál se Kjelsson.

„Vážně? Povídejte!" vybídl ho major.

„Arned Joensen."

„Co je s ním?"

„Chtěl bych ho do týmu."

„A já měl pro vás muže z Odense."

„Jestli bych to mohl ovlivnit, bral bych Joensena. Už jsem s ním chvíli dělal, znám ho."

„Je to váš tým!"

„Díky."

„Je váš."

Kjelsson pokynul hlavou a opustil kancelář velitele kriminálky Aalborg. V doprovodu seržantky Romstromové poté dorazil do kanceláře Oddělení X. Fotky Anderse Holta a Silvie Prundersenové přišpendlil na jejich nástěnku. Fixou pod ně dopsal Klokkerholm a jako nápis napsal Odkaz Temných hor. Poté přistoupil ke svému stolu a zvedl telefon.

„Kjelsson."

„Joensen."

„Přijďte do naší kanceláře."

„Jistě."

Telefon utichl.

„Vyrazíme do Allerup?" ozvala se Romstromová.

„Jistě, počkáme na Joensena a vyrazíme."

„Myslím, že bude nadšený."

Kjelsson se jen pousmál.

* * *

Netrvalo to dlouho a prosklenými dveřmi vstoupil seržant Joensen.

„Jsem zde!“ vyhrkl.

„Za deset minut odjíždíme do Allerup, máme tam dva mrtvé,“ spustil Kjelsson.

„Jsem v týmu?“

„Ano.“

„Díky!“ zvolal nadšeně Joensen.

Opravdu měl radost.

„Nezapomeňte si vyzvednout zbraň!“ poradila Romstromová.

„Dobře,“ kývl seržant a zmizel.

Objevil se ve dveřích o deset minut později, ale to už v kanceláři nikdo nebyl.

Asi už vyrazili k autu, pomyslel si a vyrazil po schodech do suterénu, kde byly zaparkované všechny vozy.

„Jdete pozdě,“ ukázal Kjelsson na hodinky.

„Omlouvám se, ale nemohl jsem sehnat Karlsena, aby mi vydal služební zbraň,“ snažil Joensen vysvětlit své zpoždění.

„Už jí budete nosit u sebe stále, pokud budete v mém týmu,“ řekl kapitán a podíval se na Romstromovou, která se lehce zaculila.

„Rozumím,“ pokynul seržant hlavou a zapadl do sedačky.

„Jedeme!“ podíval se Kjelsson na Romstromovou, která čekala jen na tento pokyn.

Zlehka dráždila plyn a byla připravená vystřelit ven z garáže.

2. **Allerup, Temné hory, 11:02**

Krátce po jedenácté vůz opustil E45 a zamířili k Allerup. Podle GPS se Temné hory nacházely mírně vpravo. Parkoviště, až na policejní vůz zelo prázdnotou. Všude kolem panovala stísněná atmosféra.

„Jsme na místě," pronesl kapitán.

Jen se podíval na Romstromovou, která mu jeho lehký úsměv vrátila.

„Jsem opravdu rád, kapitáne, že jste mě vzal do svého týmu," spustil Joensen.

„Už o tom nemluvte, seržante. Věřím, že se zapracujete a budete důležitým členem naší trojky," řekl a vystoupil z auta.

Auto stálo vedle policejního vozu, ve kterém seděl strážník a držel v ruce vysílačku. Jakmile si všiml, že přijela kriminálka z Aalborgu, vylezl ven.

„Kdo hlídá oběti?" zeptal se Kjelsson.

„Utečou snad?!" poznamenal strážník s úsměvem na tváři.

Jeho pokus o vtip u kapitána narazil.

„Co vás to učili na akademii, strážníku! Co takhle zajištění místa činu?!"

„Jak dlouho jste policista, abyste nevěděl, že místo činu se neopouští," přidala se Romstromová.

„No, co jako?!" bránil se strážník a evidentně se mu její poznámka nelíbila.

Kapitána by ještě skousl, ale co ta ženská?

„A kdo by na vás čekal?“ snažil se to zachránit, ale byl úplně vedle.

„Myslíte, že bychom netrefili?“ zeptal se Kjelsson, ačkoliv tušil, že na to strážník neodpoví.

„Tomu se neříká nezkušenost,“ poznamenala seržantka.

„Tomu se říká nezodpovědnost!“ upřesnil kapitán a držel se, aby ho neposlal do jistých končin, jak byl naštvaný.

Romstromová jen zakroutila hlavou, už to dál nekomentovala. Věděla, že je to zbytečné, kapitán už řekl vše podstatné. Ten strážník udělal chybu, a jestli místo činu nebude zachované, pěkně si to odskáče.

* * *

Temné hory. Místo činu

V poválené trávě ležely dvě mrtvoly. Muž a žena. Přesně, jak popisoval major Admunsen. Držely se za ruce, což byla první zvláštní věc, které se Kjelsson všiml. Neměly boty a za hlavou měly dřevěný kolík.

„Takhle jste je nalezl?“ vyhrkl Kjelsson na strážníka.

„Ano.“

„Jak se jmenujete, strážníku?“

„Hasvik.“

„Teď se vraťte k autu a tam počkejte!“

„Rozumím,“ strážník sklopil hlavu a bez jediného slova námitky, odešel.

Když odešel, Romstromová si obešla místo činu a poté se podívala na kapitána.

„Co asi znamená ten kolík?“

„Možná je to jen vymezení prostoru,“ ozval se Joensen.

„Vtipné,“ špitla seržantka.

„Co když má pravdu?“ zamyslel se Kjelsson a ukázal na bosé nohy.

„Podle toho, že mají špinavé nohy, museli odněkud přijít, než tady zemřeli,“ aktivně se zapojil Joensen.

„Ale odkud?“ podivila se Romstromová.

„Možná z hor?“

„Už jste tu někdy byl?“ zeptal se Kjelsson.

„Ne. Jen přemýšlím nahlas. Promiňte!“

„Už to nikdy nedělejte, Joensene!“

„Rozumím.“

„Myslím to, že se budete omlouvat za své postřehy!“ ohradil se kapitán. „Jestli vás něco napadne, klidně to řekněte. My nejsme bytové družstvo, kde se lidí bojí své názory vyslovit.“

„Dobře.“

„Bytové družstvo?“ podivila se seržantka.

Kjelsson pokrčil rameny.

„Půjdeme se podívat na horu?“ ukázala Romstromová na dřevěnou lávku.

„Počkám,“ zareagoval pohotově Joensen. „Udělám krátké ohledání a pár fotek.“

„Fajn,“ sykl kapitán a vyrazil s Romstromovou na prohlídku zdejších hor.

Seržant Joensen mezitím okukoval místo činu. Snažil se přijít na to, jak se sem oba dostali. Ruce jim mohl spojit pachatel, až poté, co zemřeli. Proč si sundali boty? Podle špinavých chodidel, bylo zřejmé, že nějakou cestu šli pěšky. Odkud? Odtamtud? Zamyslel se a díval se, jak kapitán se seržantkou mizí v dálce.

Jestli přišli z té strany, přijdou na to, pomyslel si a natáhl si gumové rukavice.

* * *

Kjelsson postupoval po dřevěné lávce, která byla dlouhá skoro dvacet metrů. Poté následovala cesta mezi kameny. Seržantka byla o několik metrů vepředu. Rozhlížel se, ale kromě občasného povyku místních ptáků, nic zvláštního nezahlédl. Tajemná krajina je sevřela do své náruče.

„Odkud mohli přijít?“ nechápala Romstromová.

Byla dost vepředu, klopýtala o kameny rozseté po úzké cestě tiše se plazící tesklivým údolím jako had.

„Otázkou je, kdo je přinutil, aby odněkud došli na místo činu, kde zemřeli. Je to divné.“

„Ano, to je,“ přitakala a zbystřila. Zasténala krajina pod náhlým poryvem větru.

Pak najednou ukázala rukou směrem do skal.

„Tamhle, je nějaká látka,“ vyhrkla a rozeběhla se k místu, o kterém mluvila.

Dostala se na první kameny, po kterých vyšplhala až do obrovské průrvy. V tmavě hnědém keři byl zachycen kus látky. K jejímu překvapení, nebyl od krve.

„Je to jen kus starého hadru," pronesla zklamaně.

„Nic jiného tam není? Nejsou tam nějaké…"

„…stopy. Jo, ty tu jsou," přerušila svého kolegu a zadívala se do jednoho místa.

Přesně věděla, na co se chce zeptat.

„Podle vzoru nějaké holínky nebo pohorky."

„Co by tam člověk dělal v holínkách?" podivil se kapitán.

„To netuším," pokrčila rameny a stopy vyfotila svým mobilním telefonem.

* * *

Seržant Joensen v té době prohledával oběti. Udělal jen povrchové ohledání. Podíval se jim do kapes, a poté … náhle se zarazil. Překvapeně koukal na jemné otlačeniny na krku, které měly žena i muž na stejném místě.

Takže byli uškrceni, napadlo ho a dál se věnoval ohledání.

Těla ležela vedle sebe. Docela natěsno. Vypadalo to, jako by to byli milenci. Je to možné? Ovšem, že je to možné a vrah to naaranžoval s úmyslem, abychom zjistili, že mezi sebou něco měli.

Ale proč jsou bez bot?

Joensen si připravil foťák a udělal několik snímků z místa činu. Znovu si celý prostor kolem mrtvých těl prošel, jestli mu něco neuniklo a pak se zamyslel.

Za prvé: *Vrah musel oběti znát*.

Za druhé: *Měl důvod, proč je zde uložil.*

Za třetí: *Chtěl nám tím něco říct*.

Bylo to rychlé shrnutí, které si udělal. Nemuselo to být přesně takhle a vrah mohl mít úplně jiné úmysly. Nic z toho se nemuselo takto stát.

V každém případě existuje důvod, proč jsme je našli právě tady, pomyslel si.

* * *

Seržantka udělala několik fotek i podivných skalních výběžků a poté slezla dolů. Kapitán navrhl pokračovat dál.

„Cesta končí u těch druhých skal," podotkla zadýchaná Romstromová.

„Podíváme se tam," mávl rukou dopředu. „Pak se vrátíme. Nemůžeme tam nechat Joensena tak dlouho čekat."

„Myslíš, že se bude bát," ušklíbla se.

„To si nemyslím, ale to důkladné ohledání budeme muset udělat my."

Pokynula hlavou a vyrazila napřed. Krajina jakoby zhoustla, větve stromů se klátily ze strany na stranu a sem tam se ozvalo zapráskání dřeva. Najednou utichl vítr a nastalo hrobové ticho.

„Je tu klid, ale je tu stále takové nezvyklé šero," poznamenal Kjelsson.

„Bu bu bu," ozvala se Romstromová.

Otočila se za sebe a odlehčila stísněnou atmosféru úsměvem.

„Zažil jsem strašidelnější místa," dodal kapitán a odkašlal si.

V tu chvíli se ozvalo po jeho levici křupnutí. Okamžitě hodil pohledem do strany.

„Co to bylo?“ šeptla Romstromová a otočila se k místu, odkud se zvuk ozval.

„Možná, že zvíře.“

„Tohle bylo šlápnutí člověka.“

„To jsi poznala nebo hádáš?“

Křup!

Ozval se praskot dřeva podruhé. V ten moment už držel Kjelsson v ruce svou zbraň a mířil do prostoru před sebe.

„Vylezte!“ vykřikl.

Ticho.

„Tady je policie Aalborg! Vylezte ven nebo použiji svou zbraň!“ přidala se Romstromová.

Stejně tak jako kapitán i ona vytáhla svou zbraň. Stáli oba nehnutě na místě a vykoulenýma očima se snažili v tom šeru spatřit vetřelce.

„Poslední varování!“ vykřikl Kjelsson a zmáčkl pojistku.

Zvuk cvaknutí v tichém lese nebylo možné přeslechnout.

„Nestřílejte!“ ozval se hlas v keři, ze kterého vylezla starší žena se šátkem na hlavě.

„Sledujete nás?“ zeptal se kapitán, vrátil zbraň do pouzdra a se zájmem si prohlížel ženu. Ostré rysy, oči zalité krví, úzké rty, hlubokými vráskami posetý obličej napovídal o zkoušeném životě ženy. Prošedivělé krátce střižené vlasy ji rozpustile trčely zpod směšně uvázaného šátku.

Romstromová udělala totéž, ale svou zbraň vracela do pouzdra mnohem váhavěji.

„Vy jste odtud?“ zeptala se seržantka podivné ženy.

„Ano.“